

Şahsenem

– MuratÇakiroglu · 10 Mart 2024

Bana kendinden bir acı ver Şâhsenem
Katlanmayı öğret ama !

Pervasız uğuldayan rüzgara, kanat sür
Patika yollardan al tozumu,
üstüm başım, sevda yamaları dolu !

Dikişi sökülmüş kaç yaram var bilsen !
Siyah gölgeli bulutlara, sığınak olmuştur gözyaşlarım

Gürlese umutlarımın dizgini kopmuş vaveylaları
Sel öğretür gözlerin Şâhsenem

Doğrusu sende bacası solundan kırık bir evde doğmuştun
Kapı eşliğinde unutulmuş bir çocuk olmak,
Tarak sürmeden saç uzatmak,
Sürmeli gözlerle ağlamak
Ve ahraz hıçkırıkları yutmak kolaydı senin için.

Bir sonraki seneye serpilmen beklenmedi
El kapısında küçük gelin olmak
Baba ocağına büyük kız olmaktan yeğ sayıldı

Sende büyümeden filizleri kesik bir dal oldun
Kök salman beklenirken uçtan uca kurudun

On altısında anne olmak, "Şâhsenem"

Tınısına çomakla dokunmaktı geçmişin
Tencerede bulgur katması
Güpürsüz bir yatakta
Süpürge tohumu silkelemekle
Hışırtılı bir sabaha uyanmaktı "Şâhsenem"

Sen derdini sandığa saklayalı
Küf tutan, kaç badana eskitti şu çatlak duvarlar !

" Kaç gözyaşı kuyusu var göğsünde? Bilinmez"

Bana kendinden bir acı ver "Şâhsenem"
Katlanmayı öğret ama !

Murat Çakıroğlu
Nihâi

Kız kardeşimin şahsında küçük yaşta gelin olan kız çocuklarına ihtafen yazdığım şiiridir.